

οί λόφοι έφευρίσκουν τόν άέρα)

μόνο άνάσαινε τό κάθε πώς μου  
τό τρεμμένο μου ποϋ τó άκόμη άόρατό μου πότε. Περίμενε  
άν δέν είμαι καρδιά, γιατί τουλάχιστον χτυπάω  
—πάντα νά σκέφτεσαι πώς έφυγα σάν ήλιος πού νά φεύγει  
πρέπει

κάποτε, νά κάνει σταθερή νά φαίνεται μιά γή γιά σένα:  
νά θυμάσαι (όπως εκείνα τά μαργαριτάρια τ'ό πολύ παρα  
πού περιβάλλουν τούτο τó λαιμό)

ότι φοράω τούς πιό άκριβούς σου φόδους πέρα άπ' τó  
(τάπαυστό τους

(ούτε μιά συλλαβή δέν έχει άπ' τής καρδιάς τήν ποθεινή  
(θολή  
γιγάντια γλώσσα άπώλεια ή κέρδος άπό κατηγορία ή  
(έξαινο)

μά θά πεθόνουνε σκέψεις πολλές πού δέ γεννήθηκαν άπ'  
(δνειρο

τήν ώρα πού φτερά καλωσορίζουν τή χρονιά κι όρχοϋνται  
(δέντρα (καί φαντάζομαι  
κι άν δυθιστούν πόθος και κόσμος, ένα ποίημα θά κολυμπάει

## 9

ας είναι πάντα ή καρδιά μου άνοιχτή στά μικρά  
πουλιά πού είναι τά μυστικά τής ζωής  
ό,τι κι άν τραγουδούν είναι καλύτερο άπό τó νά ξέρεις  
κι άν πρέπει οί άνθρωποι νά μή τ' άκούν οί άνθρωποι εί-  
(ναι γέρο

ας περιφέρεται δώθε και κείθε ό νοϋς μου πεινασμένος  
κι άφοδος και διψασμένος κι ευλύγιστος  
κι άκόμη κυριακή κι άν είναι άς κάνω λάθος  
γιατί όποτε έχουν δικίο οί άνθρωποι δέν είναι νέοι

κι εγώ ό ίδιος τίποτα άς μήν κάνω χρήσιμο  
και σένα ν' αγαπώ τόσο πολύ πιό αληθινά  
πού έτσι τρελός δέν ήτανε ποτέ πού νά μπορούσε ν' ά-  
(ποτύχει  
νά σπρώξει όλο τόν οϋρανό άπό πάνω του μ' ένα χαμόγελο

## 10

έά 'σαι πάνω άπ' όλα τά πράγματα χαρούμενος και νέος.  
Γιατί άν είσαι νέος, όποια κι άν φοράς ζωή

έά γίνει έσύ· και άν είσαι χαρούμενος  
του ότιδιήπτε ή ζωή θά γίνει έαυτός σου.  
Τίποτα περισσότερο άς μή χρειάζονται τά κοριτσάγορα  
(άπ' τ' άγοροκόριτσα:  
μπορώ αύτήν μονάχα ν' αγαπάω όλοκληρωτικά

πού τ' όποιο της μυστήριο κάνει κάθε άντρός  
τή σάρκα νά ντυθεί τó διάστημα κι ό νοϋς του νά ξεντύνε-  
(ται τó χρόνο

νά σκεφτείς ποτέ σου, άς μήν τ' άφήσει ό θεός νά γίνει  
και (στην ευσπλαχνία του) άς φεισθεί αύτήν πού είναι ή-  
(ληθινή αγάπη:  
γιατί έτσι ή γνώση ψεύδεται, ό έμβρυακός ό τάφος  
πού τόν λένε πρόοδο, κι ή άρνηση είναι πεθαμένη όχι —  
(καταδική.

Καλύτερα νά μάθαινα άπό ένα πουλί νά τραγουδω  
παρά δέκα χιλιάδες άστρα νά διδάξω εγώ νά μή χορεύουν

## 11

όσοι είχαν τόσο σκοτεινή καρδιά δέν έπρεπε νά 'χουν μι-  
(λήσει,  
μιά μικρή άθωότητα νά τραγουδήσουν θά τούς κάνει  
μάθε τους νά βλέπουν όσους δέν έμπόρεσαν νά μάθουν νά  
(κοιτάνε

—άπ' τήν πραγματικότητα όλόκληρου τού τίποτα

στ' αλήθεια θά ύψωθεί ένα όλόφωτο όλο·

## ΔΥΟ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ

ROBERT FROST

### Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΡΘΗΚΕ

Δυό δρόμοι χωρισμένοι στό κίτρινο δάσος,  
λυπάμαι πού δέν θάταν βολετό νά περπατήσω και στούς δυό  
και νά 'μαι πάντα ένας. Στάθηκα πολύ  
και κοίταξα κάτω τόν ένα όσο μπορούσα  
ώσου χανότανε στά ύπόγεια τής γής.  
"Υστερα πήρα τόν άλλο, μ' άλαφρή καρδιά  
πιστεύοντας πώς κάνω τó καλύτερο  
γιατί ήταν χλοερός κι ήθελε τή φθορά  
άν και τó πέρασμα σ' αυτούς  
τούς είχε φθείρει και τούς δυό τó ίδιο.  
Και οί δυό άπλώνονται αυτό τó πρωινό όλόδια  
χωρίς ένα μαύρο άχνάρι πάνω στά φύλλα.  
"Ω, άφησα τόν πρώτο γιά μιάν άλλη φορά  
άν και ήξερα πώς ένας δρόμος όδηγεί στό σκοπό  
κι άμφέβαλα άν θά μπορούσα νά ξαναγυρίσω.  
Κι έτσι θά διηγούμαι μέ στεναγμό  
γιά γενιές και γενιές:  
Δυό δρόμοι χωρισμένοι σ' ένα δάσος, κι εγώ  
έγώ πήρα τόν λιγότερο περπατημένο  
κι είναι μονάχα αυτό πού έχει σημασία.

VACHEL LINDSAY

### ΕΥΚΛΕΙΔΗΣ

"Ο γέρο Εϋκλείδης έουρε ένα κύκλο  
πάνω στην άμμουδιά έδω και χρόνια  
και τόν κάλυψε μέ διάφορες γωνίες.  
"Η γκρίζα του γενειάδα  
συγκατένευσε και συζήτησε πολύ  
γιά τόξα και περιφέρειες  
διάμετρες και άλλα τέτοια.  
"Ένα σιωπηλό παιδί καθότανε κοντά τους  
άπ' τó πρωί ως τó μεσημέρι  
γιατί έφτιαχναν τόσο όμορφες  
εικόνες, στρογγυλές, άπ' τó φεγγάρι.  
Μετάφρ.: ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

κάνε τήν πιό πλήρη άπελπισία τήν πιό τέλεια χαρά,  
τό πουθενά έδω, ώραίο τó ποτέ:  
μιά μικρή άθωότητα δημιουργεί μιά μέρα.

Και κάτι πού σκέφτεσαι ή κάνεις ή ποθείς χωρίς  
μιά μικρή άθωότητα, κι άν ήταν  
κόκκινο όσο ό τρόμος κι όσο ή μοίρα πράσινο,  
γκρίζα θά χρεωκοπήσει κι άνιπαρά θά έξαφανιστεί

μά ή δύναμη ή περήφανη πού έχει ό θάνατος ό ίδιος άχανή,  
τόσο δέν είναι όσο μιά μικρή άθωότητα

## 12

ευχαριστώ Σένα Θεέ γιά τήν πολύ αύτήν εκπληκτική  
ήμέρα: γιά τά πηδηχτά πράσινα πνεύματα τών δέντρων  
κι ένα γαλόνι άληθινό δνειρο οϋρανού και γιά τó κάθε  
πού είναι φυσικό πού είναι άπειρο πού είναι ναι  
(έγώ πού έχω πεθάνει πάλι σήμερα είναι ζωντανός,  
κι αύτή είναι ή γενέθλια μέρα τού ήλιου· αύτή είναι ή γε-  
(νέθλια

μέρα τής ζωής και τής αγάπης και τών φτερών: και τής  
(χαρούμενης

μεγάλης συγκυριακής δίχως όρια γής)

πώς θά μπορούσε δοκιμάζοντας άκούοντας βλέποντας  
άνασαινοντας τ' όποιο — ύψωμένο άπ' τ' όχι  
όλου τού τίποτα — δν ανθρώπινο μονάχα ύπάρχοντας  
τόν ανεφάνταστο ν' άμφιοδητεί Έσένα;

(τώρα τ' άφτιά τών άφτιών μου ξυπνοϋν και  
τώρα τά μάτια τών ματιών μου άνοίγουν)

Μετάφρ. ΣΩΚΡΑΤΗΣ Α. ΣΚΑΡΤΣΗΣ